

[Elgaard.]

hvor Hjælpen var lidt karrig, men det er jo ikke disse Kategorier, som det mægtige Beløb anvendes til nær alt sammen. Nej, det, jeg her tænker paa, og som jeg synes er Udtryk for en Skavank i det danske Samfund, er, at Socialudgifterne viser, at der i vort Land er alt for mange Mennesker, der under de nuværende Forhold — og det har altsaa været gældende gennem en Række Aar — har været lukket ude fra Muligheden af gennem Arbejde at skaffe sig eget Udkomme. Der er under den nuværende Situation næppe nogen, der vil tvivle om, at hvis man inden for de forskellige Forhold, der berører Beskæftigelsen, Beskatningen og Socialunderstøttelsen — jeg nævner dem sammen, fordi disse paa en Række Omraader paavirker hinanden — kunde finde frem til en Løsning af Opgaverne, hvorved det var muligt at overføre arbejdsvillige og arbejdsduelige Hænder til det produktive Arbejde — det være af hvilken Art det være vil —, vilde man derved ikke alene skabe de Mennesker, som det lykkedes at overflytte fra Ledighed til Beskæftigelse, en mere tilfredsstillende Tilværelse, men derigennem vilde man ogsaa paa andre Omraader yde et positivt Bidrag til det danske Samfunds forøgede Styrke. Dette vilde i særlig Grad have Værdi, fordi man derved var i Stand til at forøge Mulighederne baade for unge og andre inden for vort Land for længst muligt, og helst hele Krigstiden igennem, at hjælpe baade sine og sig selv. Jeg synes, at de Tal, jeg har nævnt vedrørende de sociale Udgifter, i Virkeligheden udgør et Beløb af saa betydelig Størrelse, at det taler med den dybeste Alvor baade til Regering og Rigsdag.

Jeg har endnu en Bemærkning at føje til paa dette Omraade. Naar man gennemgaar Finanslovsforslaget og de dertil knyttede Anmærkninger og Bemærkninger, kan man konstatere, at ved Siden af de sociale Udgifter, som samler sig i Beløbet 432 Mill. Kr. om Aaret, findes der paa Finanslovsforslaget praktisk talt under næsten alle Fagministerier en Række Udgifter, der er Understøttelser. Jeg har ikke gjort op, hvor meget dette drejer sig om, men antagelig om nogle Hundrede Tusinder, og det vil i Virkeligheden sige, at hvad enten man tager Lovgivningen vedrørende vore sociale Forhold i Betragtning eller det, jeg her sidst nævnte, hvor der ogsaa er Stigning, stadig Stigning for hvert Aar, har jeg Aarsag til den Bemærkning, at Danmarks Finanslov er alt for spækket med Under-

støttelser. Den er spækket saa stærkt med Understøttelser, at den synes mig mere og mere at vise, at det er for stor en Procentdel af den danske Befolkning, der er saaledes stillet, at dens Eksistens er knyttet til de Understøttelser, som vi under den ene eller den anden Form yder de Mennesker, der har Vanskelighed ved at klare sig selv.

Formanden: Taletiden er udløbet.

Hans Pinstrup: I Arbejdet for at bevare vort Lands Neutralitet findes der i Dag en samlet Nation, men ogsaa indadtil ved Ordningen af Forholdene inden for Landets Grænser skal Dagens Gerning øves til Retfærd og Bevarelse samt videre Udvikling af vort Lands produktive Kræfter. Ogsaa om denne Opgaves Løsning burde der staa en samlet Nation, der uden Hensyn til Dogmer og Partiskel samledes om at yde Retfærd til alle Befolkningsgrupper. En stor Befolkningsgruppe, nemlig Landbruget, har erklæret sig villig til at bære sin Part af Tidens Byrder. Sidst er dette tilkendegivet ved det jyske Landbodelegeretmøde den 5. Oktober, hvor der enstemmigt vedtoges en Udtalelse, som er omdelt til Tingets Medlemmer. Klart og stærkt er der her fra Landbrugets Side givet Udtryk for Forstaaelse af Tidens Alvor og store Vanskeligheder. Det danske Landbrug erklærer sig rede til at sikre den samlede Befolknings Ernæring og bære sin Part af Tidens Byrder, men vil ogsaa fast og enigt modsætte sig Forsøg paa fortsat at blive stillet ugunstigere end andre Erhverv og Befolkningsgrupper. Dette bør Flertallet i denne Sal i Tide overveje og ogsaa, hvad der vil lægges øde af produktionsmæssige Muligheder i Fremtiden, om den senere Tids Politik fortsættes over for Landbrugserhvervet. Som Landbrugets økonomiske Stilling er, kan Erhvervet ikke bære det Indtægtsstab, som Kronens Stigning over for Sterling medfører, samtidig med at Erhvervets Udgifter til Skatter, Lønninger og Produktionsmidler stiger Dag for Dag.

Over for denne dybt alvorlige Udvikling, der med Sikkerhed fører til mindsket Produktion og fremmer Arbejdsløshed og Forarmelse samt skaber Strid og Uro, trænges der til samlet og enig Indsats. I Fællesskab maa Tidens Byrder bæres. Hver enkelt Mand maa tage sin Part. Det bør ikke være saadan, at store Befolkningsgrupper unddrager sig Byrderne, medens andre trykkes ned. I denne Forbindelse vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Hartvig